

Arrest

nr. 309 432 van 9 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 4 augustus 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 augustus 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 7 juni 1988 in Liban, Eritrea en bezit de Eritrese nationaliteit.

U groeide op in Liban en woonde er met uw ouders, twee zussen en broer. U ging er naar school tot de 11de graad. U stopte met school in 2013, toen u 25 jaar was, en hielp daarna uw familie in de landbouw. Vanaf uw 18 jaar sliep u in de velden om te voorkomen dat u zou opgepakt worden via een giffa om uw militaire dienstplicht aan te vangen.

In 2015 besloot u te vertrekken uit uw land van herkomst om zo uw dienstplicht te ontwijken. Met behulp van een smokkelaar stak u twee weken na uw vertrek uit uw dorp de grens over met Soedan. In Soedan bleef u ongeveer twee jaar, tot 2017. U vertrok hierna naar Libië en bleef er vier maanden alvorens de oversteek te maken naar Europa. U kwam toe op 15 juli 2017 in Italië en woonde er zeven maanden. U diende er geen asielaanvraag in, maar uw vingerafdrukken werden er genomen op 19 september 2017. Via een relocatieprocedure werd u naar Duitsland gebracht op 28 maart 2018 waar u enkele dagen later op 5 april 2018 een asielaanvraag indiende. U kreeg een weigeringsbeslissing op 7 mei 2018 en besloot daarom verder naar België te gaan. U kwam het Belgisch grondgebied binnen op 3 augustus 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de identiteitskaarten voor van uw ouders neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Eritrea, te hebben verlaten om zo te ontkomen aan de militaire dienstplicht (notities persoonlijk onderhoud (NPO), p.27). Bij een eventuele terugkeer vreest u een gevangenisstraf omwille van uw illegaal vertrek en vreest u uw dienstplicht te moeten aanvangen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste rust er op een verzoeker de verplichting om bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dat er verwacht wordt van de verzoeker dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot diens identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niet tegenstaande dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2, 16), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient vastgesteld te worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. ***Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en origine te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.***

Tijdens het persoonlijk onderhoud werden u meerdere vragen gesteld over uw beweerde nationaliteit. U slaagde er echter niet in te overtuigen wat uw beweerde Eritrese herkomst betreft. Van iemand met uw profiel, een man die schoolgaand is geweest tot 25 jaar en tot zijn 27ste in Eritrea heeft gewoond, kan er immers verwacht worden een grondige kennis te hebben over zijn land van herkomst. U blijft echter op meerdere aspecten en gebieden in gebreke wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS veelvuldig wordt gepolst naar uw kennis van en affiniteit met de Eritrese maatschappij en samenleving. Zo wordt er u gevraagd naar de geschiedenis van Eritrea na de onafhankelijkheid waarop u nogal vaag antwoordt met "vluchten, conflict, ontvluchten" (NPO, p.20). Ook wanneer de protection officer u vraagt dit te

specifiëren blijft u in algemeenheden hangen. Zo geeft u aan dat uw landgenoten Eritrea verlaten door de oorlog met Ethiopië, maar ook daar antwoordt u met 'vroeger, nu' als er u gevraagd wordt naar wanneer die oorlog plaatsvond (NPO, p. 21). Wanneer u uiteindelijk toch data voorlegt, blijken deze bovendien niet overeen te komen met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Zo spreekt u over '97, '98 en '99 terwijl deze oorlogen in feite plaatsvonden in '98, '99' en '00. Nochtans kan van iemand die school ging tot zijn 11de graad toch verwacht worden een zekere kennis te hebben over zijn land van herkomst – zoals de (recente) geschiedenis – zeker gezien uw bewering dat u jarenlang school heeft gelopen in Eritrea wat zou betekenen dat u les zou hebben gekregen over de Eritrese geschiedenis

Ook over het Eritrese schoolsysteem legt u opmerkelijke verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat u tot de 10de graad naar school ging en men zich voor de 11de graad naar Sawa diende te begeven (NPO, p.11). Bovendien meent u dat er helemaal geen 12de graad bestaat in Eritrea (NPO, p. 12). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het de 12de graad is die nota bene gegeven wordt in Sawa, niet de 11de zoals u verklaart. Ook over hoe het schoolsysteem in Eritrea precies in elkaar zit antwoordt u verkeerdelijk. Zo geeft u aan dat de junior jaren enkel de 6de en 7de graad bevatten en de nationale examens plaatsvinden na zowel de 6de als 7de graad en in Sawa (NPO, p. 12). Nochtans blijkt uit onze informatie dat het lager secundair onderwijs('junior school') van de 6de tot de 8ste graad gaat en de nationale examens plaatsvinden na de 8ste graad en 12de graad (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u zulke frappante (foutieve) verklaringen aflegt over het Eritrese schoolsysteem, hoewel u beweert zelf tot de 10de graad naar school te zijn geweest, is erg bedenkelijk. Er kan immers niet worden ingezien dat u niet op de hoogte zou zijn van het schoolsysteem in Eritrea terwijl u zelf 15 jaar schoolgaand zou zijn geweest in dit land. Bovendien is algemeen geweten bij studenten dat schoolgaande jongeren na de 11de graad naar Sawa dienen te gaan, het beruchte militaire trainingscentrum in het noorden van het land, om er niet alleen de 12de graad te voltooien maar ook hun militaire training aan te vatten. Het is een van de redenen waarom jongeren vroeger stoppen met school of het land proberen te verlaten om zo aan de nationale dienstplicht te ontsnappen. De vaststelling dat u niet op de hoogte bent van dergelijke essentiële elementen van het Eritrese schoolsysteem doet ernstige vragen rijzen bij uw verklaringen dat u tot de tiende graad school zou hebben gelopen in Eritrea, en doen in het algemeen vragen rijzen bij uw Eritrese herkomst.

Verder zijn er nog andere verklaringen die uw beweerde Eritrese nationaliteit doen kelderen. Zo verklaart u de christelijke orthodoxe leer te volgen, maar bent u niet op de hoogte of er een vrijheid van religie is in Eritrea (NPO, p.19). Het is echter algemeen bekend dat in Eritrea hoegenaamd geen vrijheid van religie heerst, dat slechts vier religies officieel erkend worden door de Eritrese autoriteiten en dat leden van verboden religies met harde hand onderdrukt en vervolgd worden. U geeft verder aan verschillende keren naar Asmara te zijn gereisd voor de markt, waar u alles kocht wat u nodig had, maar verklaart over de stad niet veel te weten en blijft steken bij algemeenheden die toepasbaar zijn voor elke grootstad. Zo verklaart u dat "in de markt is er een klerenmarkt, groentemarkt, granenmarkt, rond de markt zijn er cafés restaurant, transport, hotel zoals dingen in een grote stad" (NPO, p.24). Namen van plaatsen of zaken die u passeerde als u naar de markt ging of namen van café's of restaurants kan u echter niet geven (NPO, p.24). Geconfronteerd hiermee, haalt u aan dat er over Asmara niets gevraagd mag worden, maar wel over Liban, uw beweerde geboortedorp (NPO, p.25). Nochtans kan verwacht worden – rekening houdend met uw profiel – en uw bewering meermaals in Asmara te zijn geweest – dat u op zijn minst enkele zinvolle en kenmerkende verklaringen zou kunnen afleggen over de Eritrese hoofdstad – maar uw kennis over Asmara is zo opvallend oppervlakkig dat uw aanwezigheid in deze stad in het verleden ernstig in twijfel kan worden getrokken. Opvallend is verder dat u in Duitsland uw geboortedorp, Liban verkeerdelijk situeert in de subzoba Mekerka ligt (zie Duits asieldossier). In België daarentegen verklaart u dat het in subzoba Logo Anseba te situeren valt. Gevraagd of u niet Mekerka bedoelt, antwoordt u dat er geen verschil is tussen Mekerka en Logo Anseba (NPO, p. 7). Nochtans blijkt uit onze informatie dat het hier om twee afzonderlijke plaatsen gaat: Mekerka is een dorp gelegen in subzoba Serejeka in zoba Maekel en is bijgevolg geen subzoba zoals u beweert en daarenboven niet hetzelfde als Logo Anseba.

Dat de protection officer u alles mag vragen over Liban en de omgeving van uw geboortedorp maar niet over zaken waar u minder van af weet, is een verklaring die regelmatig terugkomt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Ook wanneer er meerdere malen naar uw kennis over de militaire dienstplicht gepolst wordt, antwoordt u steeds hetzelfde; over Liban mag alles gevraagd worden, maar niet over Sawa of de militaire dienstplicht (NPO, p.12, 17, 18). Nochtans geeft u aan dat het net die militaire dienstplicht is die de oorzaak was van uw vertrek uit Eritrea. Bovendien geeft u verder aan dat uw eigen broer zijn dienstplicht deed en naar Sawa is gegaan. Gevraagd of u niet aan uw broer vroeg over zijn tijd in Sawa, antwoordt u negatief (NPO, p. 18). Waarom uw broer wel zijn dienstplicht heeft moeten doen en u niet, kan u bovendien niet afdoende verklaren. U antwoordt gewoon dat u niet gelooft in de grondwet van het land (NPO, p.29). Uzelf geeft verder aan dat het uit vrees is om uw dienstplicht aan te vangen dat u in de velden sliep (NPO, p.17). Het is dan ook merkwaardig dat u zo weinig kan vertellen over hetgeen u net vreesde – met name de de facto ongelimiteerde dienstplicht in Eritrea. Hetgeen u kan vertellen erover blijkt ook tegenstrijdig te zijn met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Zo geeft u aan dat iedereen naar Sawa gaat - ook de mensen die worden opgepakt via de vele giffa's/ round-ups in de steden en dorpen. Nochtans blijkt uit onze informatie dat dit niet het geval is, en zij ook en veelal naar andere trainingscentra in het land worden

gebracht. Sawa staat vooral bekend als plaats waar studenten na hun 11de graad naartoe moeten gaan om hun 12de graad te voltooien en hun militaire training aan te vatten – iets waar u ook niet over op de hoogte was – zoals hierboven reeds werd aangehaald (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook verklaart u het niet hebben van enige identiteitsdocumenten door uw ontwijking van de dienstplicht. Zo geeft u aan dat enkel degenen die de nationale dienst doen een identiteitskaart hebben (NPO, p. 27). Nochtans blijkt, volgens de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, dat Eritrea ook nationale identiteitskaarten toekent aan personen die niet in militaire dienst zitten en ouder zijn dan 18 jaar - documenten die bovendien voor veel zaken in het land nodig zijn (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u tot uw 27ste in Eritrea zou hebben gewoond en nooit enige documenten zou hebben bezit of er nooit nood aan zou hebben gehad is vreemd te noemen. U kan bovendien geen enkel document voorleggen die uw Eritrese herkomst zou kunnen staven: geen identiteitsdocument, maar ook geen andere documenten zoals een schoolkaart, schoolrapport, geboorteakte, residentiekaart, vaccinatiekaart of andere documenten. Ook uw verklaringen over hoe u jarenlang zou zijn kunnen ontkomen aan die nationale dienstplicht, blijken vaag en oppervlakkig. U verklaart dit eerst door te verwijzen dat u niet gelooft in het militaire systeem en de wet van de overheid en u daarom niet uw militaire dienst heeft moeten doen (NPO, p.13). Vervolgens antwoordt u dat u naar het veld ging wanneer de giffa's plaatsvonden en dat u terugkeerde naar het dorp wanneer de soldaten terug weg waren (NPO, p.13). Wanneer er gevraagd wordt naar een beschrijving van de laatste keer dat er een giffa plaatvond in het dorp, slaagt u er ook hier niet deze vraag te beantwoorden ook al werd deze vier keer gesteld. Ook wanneer er gepolst wordt naar hoe vaak er een giffa plaatsvond, antwoordt u dat u geen aantallen kan geven omdat u deze zelfs nooit gezien heeft (NPO, p.14). Voorts geeft u ook mee dat u tot uw 25ste geen angst had om opgepakt te worden omdat u nog schoolgaand was (NPO, p.28). Nochtans beweerde u eerder dat u vanaf uw 18de in de velden sliep uit vrees uw militaire dienst te moeten vervullen (NPO, p.17). Uw gebrekkige kennis over Eritrea en uw tegenstrijdige verklaringen zorgen ervoor dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit bezit. **Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers duidelijk dat u niet vertrouwd bent met de typische en specifieke Eritrese cultuur, samenleving en maatschappij. U blijkt amper op de hoogte te zijn van de recente Eritrese geschiedenis, geeft manifest foutieve verklaringen over het Eritrese onderwijssysteem, maar ook over de wijze van rekrutering van jongeren voor de verplichte langdurige militaire dienst in Eritrea. Uit uw antwoorden blijkt verder ook weinig affiniteit met andere typische kenmerken uit de Eritrese samenleving zoals de vrijheid van religie (of de beperktheid ervan), de Eritrese hoofdstad (waar u meermaals geweest bent), of de administratieve indeling of ligging van uw beweerde dorp van herkomst. U slaagt er met andere woorden niet in te overtuigen wat uw Eritrese herkomst betreft, niet door overtuigende verklaringen, noch door het neerleggen van enig begin van materieel bewijs (zoals documenten).**

Daarnaast zijn er tal van tegenstrijdigheden vast te stellen tussen uw verklaringen voor het CGVS, voor de DVZ en voor de Duitse asielinstanties. Wanneer u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of u in Duitsland dezelfde asielmotieven aanhaalde, antwoordt u dat er wel degelijk kleine verschillen waren, maar dat u deze in België heeft aangepast. Gevraagd naar wat die verschillen precies zijn, antwoordt u dat u daar vertelde dat u een getrouwd man en vader was. Verder kan u echter geen duidelijkheid scheppen over het feit of u al dan niet een broer en zussen heeft. Zo werd er u specifiek tijdens uw eerste interview bij de DVZ gevraagd of u broers of zussen heeft waarop u negatief antwoordde. Ook of u overleden broers of zussen heeft antwoordt u negatief (zie vragenlijst DVZ, vraag 17, toegevoegd aan administratief dossier). Nochtans blijkt u in Duitsland wel aangegeven te hebben dat u een broer hebt. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud meent u dat u een broer en zussen heeft gehad, maar dat deze overleden zijn na uw aankomst in België. Tussen hun overlijdens zat er telkens vier à vijf maanden (NPO, p.9). Er dient echter te worden opgemerkt dat u op 3 augustus 2021 aankwam op Belgisch grondgebied en u nog geen maand later, op 31 augustus 2021, reeds uw eerste interview aflegde bij de DVZ, waar u verklaarde geen (overleden) broer of zussen te hebben gehad. Volgens uw redenering, zou ten minste uw broer en zus dan nog steeds in leven geweest moeten zijn. Het is dan ook uiterst vreemd dat u geen melding maakte van enige broer of zus (levend of overleden). U geeft met andere woorden geen of op zijn minst een erg onduidelijk zicht op uw werkelijke familiale situatie gezien uw tegenstrijdige verklaringen voor de verschillende (Europese) asielinstanties.

Ook over uw schoolcarrière zijn uw verklaringen zodanig tegenstrijdig dat u er niet in geslaagd bent een helder beeld te schetsen van uw persoonlijke situatie. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat u de 10de graad beëindigde hoewel u in het kader van uw tweede interview bij de DVZ verklaarde dat u nog de 11de graad deed toen u het land verliet (vragenlijst DVZ voor CGVS, vraag 5 toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u toe dat u eigenlijk de 11de graad beëindigde, maar als de protection officer later spreekt over de 10de graad, corrigeert u haar niet (NPO, p.13). Bovendien strookt dit ook niet met uw eerdere verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud waarin u aangaf dat de 11de graad plaatsvond in Sawa en u daar nooit naar toe bent geweest (NPO, p.11). Wat vervolgens nog merkwaardiger is, is uw verklaring tijdens uw eerste interview voor de DVZ dat u de 12de graad beëindigd heeft in Mai Nefhi, een dorp niet ver van Liban (vragenlijst DVZ, vraag 11, toegevoegd aan administratief dossier). U blijft echter herhalen dat u dit niet zei wanneer u herhaaldelijk hiermee geconfronteerd wordt (NPO, p.12). Bovendien, zoals reeds hierboven is aangegeven, dient er

volledigheidshalve ook te worden opgemerkt dat de 12de graad voor alle Eritrese studenten in Sawa wordt gegeven, en niet in Mai Nefhi waardoor uw verklaring voor de DVZ sowieso niet kon kloppen. Niet enkel uw opleidingsniveau lijkt te wisselen tussen uw verklaringen, ook het jaar waarin u afstudeerde blijkt niet overeen te komen als we uw verschillende verklaringen hierover vergelijken. Zo verklaarde u in Duitsland dat u afstudeerde in 2005. Tijdens uw tweede interview bij DVZ verklaart u dan weer dat u nog student was toen u het land verliet in 2015 terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS meent afgestudeerd te zijn in 2013. Ook wanneer u hiermee geconfronteerd wordt wijst u naar de stress in Duitsland en dat het daar niet gemakkelijk wonen was (NPO, p.16, 22). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat Duitsland een weigeringsbeslissing nam in het kader van uw aldaar ingediende asielaanvraag omdat er onder meer geen geloof werd geacht aan uw verklaringen over de periode van 10 jaar, van 2005 tot uw vertrek in 2015, dat u ondergedoken leefde.

Ook uw afgelegde reisroute lijkt te verschillen tussen uw verklaringen bij de verschillende asielinstanties. Voor de Duitse asielinstanties verklaarde u dat u vertrok in 2015. U woonde 2 jaar in Soedan als geregistreerde vluchteling en kan hierover enkele vragen beantwoorden (zie Duits asieldossier). Op uw persoonlijk onderhoud daarentegen meent u zich niet geregistreerd te hebben als vluchteling in Soedan. Hoe dan ook blijken beide verklaringen haaks te staan met hetgeen u tijdens uw eerste interview bij de DVZ meedeelde. Daar meende u, verschillende malen, uit uw land van herkomst te zijn vertrokken op 15 januari 2017 en maar 3 maanden in Soedan te hebben verbleven (vragenlijst DVZ, zie vraag 10 en 37, toegevoegd aan administratief dossier). Ook hier slaagt u er echter niet in deze tegenstrijdigheden te verklaren (NPO, p.4, 17, 30).

Er dient bijgevolg te worden opgemerkt dat deze 'kleine' verschillen, niet zo miniem zijn als u laat uitschijnen, maar pertinente elementen van uw profiel omvatten. Bovendien vallen niet enkel tegenstrijdigheden op te merken ten aanzien van uw Duits asieldossier, maar ook tussen uw meerdere verklaringen bij de Belgische asielinstanties alsook tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS zelf. Deze talrijk aanwezige pertinente verschillen samen met uw gebrekkige kennis over Eritrea en diens maatschappij - maken uw Eritrese nationaliteit volledig ongeloofwaardig. In het licht van bovenstaande vaststellingen, komt de kennis die u wel kan voorleggen bovendien erg ingestudeerd over, zeker lettend op het feit dat u meerdere malen de protection officer vraagt geen vragen te stellen over zaken waar u minder kennis over heeft zoals de militaire dienstplicht en Asmara en u zich zelfs kwaad maakt als er toch vragen blijven komen hierover (NPO, p.17, 18, 25). U slaagde er niet in een zekere vertrouwdheid aan te tonen met uw beweerde land van herkomst, Eritrea; uw maatschappelijke en geografische kennis is flagrant ontoereikend. Er dient daarom geconcludeerd te worden dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, leeftijd en werkelijke verblijfssituatie in Ethiopië, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming

Om uw verzoek te staven legt u tijdens het persoonlijk onderhoud kopieën voor van twee Eritrese identiteitskaarten van wie u beweert dat het uw ouders zijn. Andere documenten van uzelf, zoals een schoolkaart, schoolrapport, geboorteakte, residentiekaart of dergelijke die uw identiteit bevestigen laat u zoals gezegd achterwege. De voorgelegde identiteitskaarten doen geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, onder meer omdat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien gekopieerde documenten immers gemakkelijk te vervalsen zijn. Er kan bovendien op geen enkel manier met zekerheid vastgesteld worden dat deze personen aan wie deze identiteitskaarten zouden toebehoren wel degelijk uw ouders zouden zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsmede op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet 29 juli 1991, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een bundel "*documenten die zijn afkomst bewijzen*" neer.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Eritrea te zijn ontvlucht om zijn militaire dienstplicht te ontlopen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

- (i) verzoekers kennis van de (recente) Eritrese geschiedenis gebrekkig is;

- (ii) verzoekers verklaringen over het Eritrese schoolsysteem niet overeenstemt met de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), hoewel hij stelt zelf naar school te zijn gegaan in Eritrea;
- (iii) verzoekers verklaringen over (het gebrek aan) godsdienstvrijheid in Eritrea en over zijn bezoeken aan de Eritrese hoofdstad Asmara geenszins weten te overtuigen;
- (iv) verzoekers kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea te wensen overlaat, hoewel hij verklaart omwille van deze dienstplicht Eritrea te zijn ontvlucht;
- (v) verzoekers verklaringen op verschillende cruciale vlakken tegenstrijdigheden bevatten, met name tussen zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland, tijdens zijn beide interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar verzoeker betoogt als volgt:

“Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij echter dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, in het bijzonder omdat er niet rekening wordt gehouden met zijn leeftijd, het tijdsverloop en zijn ongeschoold profiel. Deze elementen kunnen de verschillende lacunaire verklaringen van verzoeker uit te leggen.” (eigen onderlijning),

dient vastgesteld dat verzoeker steeds verklaarde dat hij in Eritrea wel degelijk schoolliep. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift opeens, na confrontatie met de bestreden beslissing, stelt ongeschoold te zijn, is dan ook geenszins ernstig en doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verder kan verzoeker niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om over zijn land van herkomst, waar hij volgens zijn verzoekschrift tot 2015 zou hebben gewoond, gedetailleerde, doorleefde, coherente en correcte verklaringen af te kunnen leggen. Op het moment dat verzoeker Eritrea stelt te hebben verlaten, was hij reeds 27 jaar oud (geboortjaar 1988), terwijl hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud reeds 35 jaar oud was. Verzoekers opmerking dat de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië meer dan twintig jaar geleden plaatsvond toen hij ongeveer elf jaar oud was en dat hij zich slechts gedeeltelijk vergiste, doet geen afbreuk aan het onjuiste karakter van verzoekers verklaringen. In de bestreden beslissing wordt er dienaangaande terecht op gewezen dat verzoeker verklaarde in Eritrea tot zijn 25ste school te hebben gelopen, zodat van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de (recente) geschiedenis van zijn voorgehouden land van herkomst. Te dezen dient er bovendien op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar verzoeker aanvoert dat hij *“een bijzonder gecompliceerde migratiereis heeft ondergaan”*, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gewezen op verzoekers tegenstrijdige verklaringen inzake zijn reisweg, zodat dient te worden besloten dat verzoeker hierop geenszins een duidelijk zicht biedt, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht. Verzoeker laat bovendien na concreet te duiden welk aspect van zijn reisweg hem zou verhinderen om over zijn voorgehouden land van herkomst gedetailleerde, doorleefde, coherente en correcte verklaringen af te leggen.

Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer

deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Verzoeker laat bovendien na te concretiseren welke verschoning hij zou hebben willen aanvoeren indien hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zou zijn geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen over het Eritrese onderwijssysteem en de beschikbare informatie dienaangaande in het administratief dossier. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is dergelijk verweer geenszins ernstig.

Waar verzoeker verder gewag maakt van een “*grote psychologische kwetsbaarheid*”, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt ter staving van deze beweerde kwetsbaarheid en dat voorts noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de andere elementen in het administratief of rechtsplegingsdossier dergelijke kwetsbaarheid kan blijken. Evenmin maakte verzoeker melding van gebrekkige omstandigheden ten tijde van zijn interview in Duitsland; hij vermeldde immers enkel dat hij gestresseerd was, hetgeen op zich evenwel geen afdoende verschoning vormt voor de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Duitsland enerzijds en in België anderzijds.

Waar verzoeker verder betoogt dat het aan de commissaris-generaal toekwam om aan te tonen dat de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) vals waren, dient erop gewezen dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde redenen op pertinente wijze geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Wat betreft de documenten die verzoeker met een aanvullende nota ter terechtzitting heeft neergelegd, dient tevens te worden vastgesteld dat dit louter kopieën betreffen die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Bovendien zijn documenten 1, 3, 6 en 7 niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zoals bepaald in artikel 8 van het PR RvV, en/of amper leesbaar. Document 2 vermeldt nergens verzoekers naam en handelt over een familie die in Uganda als vluchteling zou verblijven, waarvan verzoeker nooit melding maakte. Dat verzoeker zich bedient van een document dat geenszins op hem betrekking heeft, toont aan dat hij de asieliinstanties tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zowel zijn algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden Eritrese herkomst. De overige documenten vermelden verzoekers naam evenmin en zijn dan ook op zich niet van aard alsnog zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst aan te tonen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien uit het voorgaande blijkt dat aan verzoekers Eritrese nationaliteit geen geloof kan worden gehecht, is zijn verwijzing naar de algemene situatie in Eritrea (verzoekschrift, p. 7-10) *in casu* dan ook niet dienstig.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de

regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER